

Ako je već suviše dalje ulaziti u potankosti Machiedovog kritičkog dijaloga s Frojdomovom interpretacijom, zasluzuje na koncu da bude spomenut još jedan zanimljivo okret. Pošto je okončao s pre-strogom elaboracijom Frojdomovog »postupka«, pedesetak stranica zatim Machiedo odlučuje da se pomoću Lotremona malo »podsmehne« Frojdu. U jednoj opsežnoj belešci, vodenoj uverenom slunjom o Leonardovom »odjeku« kod Lotremona, Machiedo navodi celi pasus iz *Maldororovih pevanja* u kojem se naučno intoniranim govorom opisuje tzv. »kraljevski jastrebu«. Prema Machiedo, taj se Lotremonov »jastrebu« gotovo javlja kao nehotično tumačenje Leonarda i ispravak buduće Freudove pogreške. Divan stilski obrt koji se s uživanjem čita, i kao takvom nema mu se šta zameriti. Ništa, sem da ovoga puta Machiedo sledi Frojda, u bratstvu po »omašci«. Jer, kao što je poznato, upravo pasus o »kraljevskom jastrebu« u *Maldororovim pevanjima* nije, doslovno rečeno, Lotremonov, Lotremon ga je od reči do reči prepisao iz *Enciklopedije prirodne istorije* izvesnog doktora Šenija (što

problemizujem u svom starom, mada još neobjavljenom rukopisu o »plagijatu«, *Jastrebov let*; to navodim da ne bih još širio ovu već monstuoznu *fuss-notu*) Leonardovi tekstovi, izgleda, izazivaju, čuda i smućuju, pa lepo o maštovitom leonardisti Pjeru Diemu Machiedo podseća da rečeni »previdja citate iz druge ruke i olako pristaje uz tekstualne približnosti«. Leonardov zapis o jednorogu mogao bi se ovde primiti i kao svojevrsna povest o zavodljivim labirintima egzgezge, pri čemu bi ulogu in-oroga igrao sam Leonardo sa svojim pisanjem, dok bi uloge lovaca i device još trebalo časno raspodeliti između Frojda i Machieda. No, tu već započinje prijateljska šala... Svaki tekst, kao i njegovo tumačenje, uvek u sebi sadrži nešto od ogledala: scrittura speculare, što se ne odnosi samo na glasoviti način Leonardovog pisanja.

⁶ Prema Jurgisu Baltrušaitisu: *Anamorphoses*, Oliver Perrin, ed, Paris 1969.

kratka nostalgija (četiri pesnika)

pedro tierra (brazil)

DANAS NISI SA MNOM

Danas nisi sa mnom,
pa ipak, živiš.
Sjećam se
moji prsti, kao i prije,
sakriveni u kosi tvojoj.
Zahvalna mala usnica odmara
na koži,
i riječ raspršena
u magli
bijaše iznad svega jedan vid
tišine.

Danas nisi sa mnom,
pa ipak, živiš.
Odbijam samoću neutješnih.
Čuvam ime tvoje na zidovima samice.
U pismima napisanim.

U jednoj pjesmi punoj obećanja.
U Mojoj krvi i tvojoj vlastitoj krvi
što pritišću asfalt bojama jutra
koje ti je negirano bilo.
I onda samo smo jedno
i samoća tad je nemoguća.

Danas nisi sa mnom,
pa ipak, živiš.
U meni. U ustima braće moje.

U narodu što se na trg vraća.
U izrazu onih koji produžuju...
Živiš, iznad svega, u jutru očiju tvojih
koje mi smrt ugasiće neće.

Danas nisi sa mnom,
pa ipak, živiš.
Prelazim po tvom izrazu prekinutom
(i pali u grudima nostalgija zadnja)
da bi ga sastavio opet u toku
dana.

enrique gonzales rojo (nikaragva)

II PJEVANJE – VJETAR MI PRIPADA MALO

Pravno govoreći,
ja nisam gospodar nijedne ivanjske krijesnice.
Čak i moje pravo nad leptirima sumnjivo je.
Nema smisla
da mi netko pita
(darovan ili posuđen) osvit jedan
jer oskudijeva u njima
baština mi familijarna Može se vjerovati, ipak,
da sam, u društvu sa mojim ušima,
gospodar u najmanju ruku neke melodije
(varijacija, recimo, nekih tema o vjetru);
ali ako se neka stvar treba poduprijeti sa mnom
zato je to što s muzikom oskudijevam,
siromašan s Bachom, dronjav s Mozartom.
U škrinjama mojim ne postoji niti jedan miris.
Nikada u moju željeznu blagajnu spremao nisam
okus vanilije.

Nikada imao nisam ormar zidni
što miriše na kompot od breskve,
nit je moja odjeća
ikada bila ispeglana i složena
rukama što na sapun
od balege uvijek mirišu.
Ali stižeš ti. I vjetar mi pripada malo.
Čak i poštom mogu slati
kao dar
dašak neki.
Na nekoliko sati more nosim u svoj stan
na isti način kao na stranici šezdeset petoj
stare priče o jednom od mojih snova teških.
Na grančici sa dvije ili tri ruže
ceduljica jedna visi s mojim znakovima.
Trnju sam instrukcije dao
(davolski čuvari mirisa)
da se na mjesto stavi onom tko zaboravi
vlasništvo tuđe.

Ali stižeš ti, i samoća
izlazi trčeći
prema granicama koje imam s nikim.
Zagrlijaj nas noćni miješa.
Pijetao samo,
koji šibicu pali muzikom svojom,
ponovo budi granice naše.
Ali tada se za ruke hvatamo
u namjeri
da ne prestane nikada biti
sporova graničnih između zamjenica naših.
Pomažeš mi pripremiti buzdovan anđela.
Nalazimo vodu, sunce, srušene dobi
srećemo se s patnjom
koja razgibava noge, pomiče ruke,
i proždire također među mravojeda,
bezbroy uskomešanih tačaka
na vršcima što spavaju
u svojoj nepokretnoj samoći.
Ali poslije užitaka
i poljupcima nepokretnim
i milovanjima sporim (kornjače
uzbudljive što prelaze trbuh tvoj)
odlučujemo ići,
privezati cipele, običi svijet.
Brodogradilište napraviti
i početi kovati kobilice lađa
što rastu sve do
odvažnosti daske
jednog sna s njenom krmom i njenom provom.
Avantura koja sasjeci zna
trnje ruži od vjetrova.

roque esteban scarpa (čile)

ODLAZIM S RJEKOM

Prostire se žudnja moja između tvoga i moga
ležaja,
jedan meridijan.
Po njemu prolazi, prema tebi, rijeka Tiho-Tiho
i spavanje tvoje njiše a da riječi ne čuješ mi
i sanjati možeš sanak svoj u kojem sam ja praznina.

Ja u bdjenju čujem kako rijeka klizi
jer sa bukom k tvojoj usnulju kući kreće
silueta uspomene: od nje me vraća
smiješeći se prema tuđem i ljubomornim klješćima
strižem, kao munja, meridijan što žudnju pruža.

Odlazim s rijekom što ne izliva se nikad,
okrunjenom lišćem što ranjava i što mi njeni borovi
predaju.

Prognani sam Bog od neumoljivog neba:
grieh moj užasni, ljubiti ja te nisam znao.

ZBUNJEN SAM

Samoća nije pustoš spora.
Zbunjeni svijet gdje si se uzoholila
jest samoća. Prisustvo sa tvojim odsustvom.
Osmijesi sa drugih usana, ucviljene
ruže što te ne videše, monotone začinjaju mirisom
u vrtu prazninu što čini izgled tvoj;
ploveći se oblak ocrtava naivno,
nestalno, nesigurno, kao da si bila ti.

Zbog tebe sam nesretnik koji je, riješivši enigme,
razbio oči koje nisu trebale te vidjeti.

Antigone trebam u mom kraljevskom ponosu
ubogom.
U slijepilu hodam po pustinji pješćanih centaurova
čija kopita udaraju u spaljenim očnim šupljinama.
Zbunjen sam ja. Ti, tišina bez forme.
Samoća sam, himero uskrsnuta,
koja će pitati uvijek usnama prašnjavim.

alejandro sandoval (meksiko)

KRATKA NOSTALGIJA PRED VEČERU

Tko će se vratiti u selo i reći
mojoj majci da je se ove noći
iz daleka sin njen slijeća?

TO HUU

U ovaj sat nagnuti se treba
spremajuci cio dan u sanduk neki
i čini se da je čak odijelo spremno bilo
naglasiti malaksalost njenu;
nagnut će se bez najmanje želje da u ogledalu vidi
ruku nad očima
i tko zna kakve slike na tijelu i kopcima
bespomoćnim.

U času kad su se mačke strminom uspele
i tvornički zvižduk označio kraj druge smjene,
ona je napuštala kuhinju ostavljajući poluotvorenu
peć
a svjetlost se opet iz kuće njene prosula na vrt.

Također može biti da od prozora
sa strpljenjem noćnoga lovca,
upravlja svim detaljima
i to bude bacanje malo vode na svoje uspomene,
uključiti se između najboljih svojih momenata
kao jedina ranjena životinja u cijeloj noći
sa izgledom umornim koji uobičajava napraviti
da popije kafu nakon jela
preplaši komarce
i tako korake sluša u trijemu
i brzo će se pogledati u ogledalu
samo da krene prema drugom početku
kao pjesma što će se napisati.

BELEŠKA:

ALEJANDRO SANDOVAL je meksički pjesnik. Živi
na Kubi. Poznatija mu je zbirka pjesama
»INVENTARIO, VIAJES I OTROS INDICIOS« (popis,
putovanja i drugi povodi).

ENRIQUE GONZALEZ ROJO je nikaragvanski
pjesnik. Između mnogobrojnih djela ističe mu se
zbirka pjesama »EL TERCER ULICES O EN CIERTO
SENTIDO« (Treći Odisej ili U izvjesnom sivom
smislu).

Autor poeme HOY NO ESTAS CONMIGO (Danas
nisi sa mnom) je brazilski pjesnik koji upotrebljava
pseudonim **PEDRO TIERRA**.

ROQUE ESTEBAN SCARPA je čileanski pjesnik
jugoslovenskog porijekla. Napisao je više zbirki
pjesama, a među poznatije mu se ubrajaju »NO
TENGO TIEMPO« (Nemam vremena) i »EL ARBOL
DESHOJADO DE SONRISAS« (Stablo s opalim
osmijesima).

Prevod sa španskog:
Vlce Krce